

1.

Elfelejtette, hogy ott vannak. Kulcsát a szokott mozdulattal ejtette a tükör alatti kisasztalra, és már késő volt utána nyúlania. Ha délután nem hajtja oda dühében a konyharuhát, biztosan felébreszti őket a koppanás. Arról, hogy a kulcs nem koppant, arról jutottak eszébe. A nappali ajtaját elég volt résnyire nyitnia, hogy lássa a nőt és a gyereket, aludtak, háttal neki, összegömbölyödve, az előszobai fény nem bántotta őket. Mindig így volt, mindig háttal, talán direkt, ez egy okos nő, ez mindenre gondol, de lehet, hogy véletlen, vagy inkább ösztönből, azon sem csodálkozna. Fél kettő múlt 5 perccel, úgy döntött, hogy a konyhába megy. Még van 25 perce kettőig, amikor majd lefekszik. Mindig ezt csinálja, ha éjjel ér haza. Megvárja az egész órát, akkor megy aludni. Mosakodás közben kiszámolja, mennyi ideje marad felkelésig, ami szintén egész óra, mindig pontban 5. Ettől valahogy rend lesz.

Festetics Ambrus egyszerű életet élt. Egyszerűt, de nem unalmasat. Sokan jártak ki-be, keresztül-kasul ezen az életen, ami őt cseppet sem zavarta, mert alkalomadtán gond nélkül kipen-

derített belőle bárkit. Sokáig nehezére esett, de ma már egyetlen mozdulat, szó vagy szemvillanás elég ahhoz, hogy elhessentsen valakit. Tényleg bárkit.

Két embere van, rajtuk ez nem fog. Az egyik az anyja, mert ő folyton dacol. A másik a lánya, mert róla meg leperreg. Ezek ketten olyan magától értetődő természetességgel uralkodtak az életén mindig is, ahogyan ő szokott a másokén. Anyja követelőző, erős szeretetével, lánya simulékony, gyöngéd szerethetőségével nyomult be élete kisebb-nagyobb hasadékaiba, amiről neki ilyenformán fogalma sem volt. Egyszerűen csak megélte ennek a helyzetnek minden átkát és adományát, ami azért érdekes, mert máskülönben hatalmas igényt mutatott az önelemzésre. Analitikusa 20 éve működött közre abban, hogy létét apró darabkák halmazává változtassa, és minden bizonynyal ugyanennyi időre lesz majd szükségük ahhoz, hogy valamit kirakosgassanak belőle. Már ha ennek egyáltalán nekifognak valaha.

A napnál világosabb volt, hogy Festetics Ambur vár valakit. Persze nem azon az éjjelen, nem azután a zilált nap után, amelyet a konyhában ücsörögve igyekezett lezárni magában, hanem egy sok-sok év előtti, meglehetősen fagyos karácsony délután óta minden órában és percben. Annyira várta ezt a valakit, amennyire csak az ő

szép, lódenkabátos anyja várhatott órá ötvenkét évvel azelőtt.

Mintha örökölte volna a várakozást, pedig hát tudnivaló, hogy várakozást nem lehet örökölni, nem úgy a magányt, de még ennél is inkább a magányosságot, ami éppen azon a szerencsétlenül sikerült téli ünnepen mutatta meg magát neki először.

Az udvaron állt, egy ötemeletes bérház kínosan rendben tartott udvarán. Orrában vízszagú halak, gesztenyés pulykák, fenyő és sütemény illata táncolt, kezében pedig, súlyosabban és nehézkesebben, egy poroló, amellyel boldogabb napokon a taktust ütötte fényesre lakozott íróasztalán. A kifeszített perzsa a családi ereklyék magabiztosságával tűrte az elkeseredés és a düh váltakozó futamait, aztán a fogvacogtató hidegben egyszer csak megfagyott. Épp úgy, ahogy az ő fiatal nagypája 44 telén. Az öblös puffanások merev csattanásokká szigorodtak, kivágódott egy ajtó, és Festetics anyja úgy jelent meg a második emeleti gangon, mint a leborotvált bajszerű parancsnok azon a régi, karácsony előtti hajnalon: hiába.

Korábban kellett volna, gondolta Festetics. Kezével lehúzta a konyhaasztal többnapos porát, a kőre rázta, aztán meztelen lábával persze belelépett. Vitte magával a port a talpán egészen a napali ajtajáig, ott megtámaszkodott, és ügyetle-

nül egyensúlyozva hátranyúlt a tükör alatt heverő konyharuháért. Korábban kellett volna szólania. Egyszerűen odaállni, és csak annyit mondani, hogy meggondolta magát, mégiscsak itthon marad. Ehelyett inkább ügyetlen hazugságokat fabrikált, és kikapcsolt telefontal a zsebében mászkált napokig, hogy ne lehessen elérni. Legalábbis könnyen ne. Már elég régóta ez volt a lényeg, aminek egyébként kár volna nagyobb jelentőséget tulajdonítani, mint amekkora annak van, hogy Festetics, mint majdnem mindenki, kerüli a konfliktust. Az, hogy leginkább az anyjával küszködik, jószerivel csak nőügyeit magyarázza. Mert hogy azok vannak és voltak neki szép számmal, erős felütésű, érzelmes és romantikusan agresszív történet mindahány.

Talán csak ezzel az eggyel nem az, akit épp most néz, hajnali háromnegyed kettőkor a nappali ajtajában egyensúlyozva. Egy hálóingbe bújtatott hát, melyet csak egyszer érintett, és biztosan tudta, hogy soha többé nem fog. Egy hosszú nyak keszes vonala, melyet a rövidre nyírt frizura egészen a tarkóig enged. Átellenben két vaskos boka két keskeny lábfej fölött, középütt formás fenék és érdektelen combok sziluettje. Sosem kívánta ezt a nőt, de szüntelenül vágyik rá.

Mintha csak a gondolat mondatnyi hosszával vetné egybe, végigmérte őt még egyszer, és ahe-

lyett, hogy lehajolt volna hozzá, a fürdőszobába ment. Levette a szemüvegét, a csap szélére tette, és a tükörbe nézve homályos foltként az apját látta, mint minden este. Szerette ezt a pillanatot, mert megnyugvást lelt benne. A tükörben a paca, ez a nap végi Rorschach-teszt Festetics számára mindennél erősebb bizonyítéka volt annak, hogy a dolgok egyféleképpen vannak a világban. Úgy, ahogy ő látja őket, sehogy másképp. Erről legutóbb a bent alvót igyekezett meggyőzni. Telefonon beszéltek, vagy inkább ordibáltak egymással még délután.